

СВЕЖА, ЗАБАВНА И СЕКСИ КНИЖНА ВЕРСИЯ НА ФИЛМА „ХУБАВА ЖЕНА“

ЛЮБОВ ОТ ВТОРИ ПОГЛЕД

Меган Куин

Първа глава

ХЪКСЛИ

– Мамка му! Ще убия някого! – изкрещявам, докато хвърлям сакото си през кабинета и затръшвам вратата.

– Изглежда, срещата е минала добре – отбелязва Джей Пи, облегнат на обширната стена от прозорци в кабинета ми.

– Изглежда, че е минала *невероятно* добре – додава Брейкър, излегнат на кожения ми диван.

Пренебрегвам сарказма на братята си, заравям пръсти в косата си и се обръщам към гледката на Лос Анджелис. Днес е ясен ден, свежият дъжд от предишната нощ е премахнал част от смога във въздуха. Палмите се издигат високо към небето и обграждат пътищата, но изглеждат малки от извисяващата се над всичко позиция на кабинета ми.

– Искаш ли да поговориш за това? – пита Джей Пи, докато се настанява на един стол.

Обръщам се към тях, към моите братя, двамата идиоти, които са били до мен в добро и зло. Които яздеха редом с мен възходите и паденията на живота ни. Които зарязаха всичко, за да се включат в откачената ми идея да превземем пазара на недвижими имоти в Лос Анджелис с парите, които татко ни остави, когато почина. Изградихме тази империя заедно.

Но мазните изражения на лицата им сега събуждат в мен непреодолимо желание да изхвърля шибаните им задници от кабинета си.

– Изглежда да ли, че искам да *поговоря* за това?

– Не. – Брейкър се ухилва. – Но пък ние определено искаме да чуем всичко.

Разбира се, че искат.

Защото те бяха тези, които казаха, че не бива да се срещам с Дейв Тони.

Те бяха тези, които казаха, че ще е пълна загуба на време.

Те бяха тези, които се засмяха, когато обяхих, че имам среща с него днес.

И те бяха тези, които саркастично ми пожелаха късмет, когато тръгнах натам.

Но аз исках да им докажа, че грешат.

Исках да им докажа, че мога да убедя проклетия Дейв Тони да работи с „Кейн Ентърпрайзис“.

И отсега ще ви кажа – не го убедих.

След още секунда капитулирам пред погледите на братята си, сядам и изпускам дълга въздишка.

– По дяволите – измърморвам.

– Нека позная, не се е поддал на чара ти? – пита Брейкър. – Но ти си толкова лесен за харесване!

– Това не би трябвало да има значение. – Забивам пръст в подлакътника на мекия кожен стол. – Това е бизнес, а не някакъв проклет парад за създаване на нови приятелства и треперене над чувствата на другия.

– Мисля, че е пропуснал нещо в бизнес колежа – казва Джей Пи на Брейкър. – Защото насърчаването на бизнес отношения май беше цял курс?

Сарказмът му ми лази по нервите.

– И аз мисля, че беше – угажда му Брейкър.

– Отидох там и го целунах по задника, какво повече иска?

– А червило носеше ли? Не съм сигурен, че приятелката му би се зарадвала да открие още един чифт устни върху задните бузи на мъжа си. – Брейкър се ухилва.

– Мразя те. Наистина те мразя, по дяволите.

Брейкър се изсмива, докато Джей Пи вметва:

– Неприятно ми е да го кажа, но... казахме ти, братле. Дейв Тони не работи с никого. Той е различна порода в този град.

Любов от втори поглед

Мнозина са се опитвали да проникнат в огромното количество недвижими имоти, които притежава; всички до един са се провалили. Защо си мислеше, че ще си различен?

– Защото ние сме „Кейн Ентърпрайзис“ – повишавам тон. – Всички искат да работят с нас, мамка му. Защото имаме най-голямото портфолио от недвижими имоти в Лос Анджелис. Защото можем да превърнем една разрушена сграда в бизнес за милиони долари в рамките на година. Знаем какво правим, по дяволите, а Дейв Тони, макар и успешен, има няколко мъртви парчета земя в ръцете си, което вреди на бизнеса му. Той го знае, аз го знам и искам да го освободя от тези парчета земя.

Джей Пи докосва брадичката си и пита:

– Какво точно му каза? Надявам се не това? Защото, макар че малката ти реч втвърди зърната ми, съмнявам се, че той би оценил подобен тон.

Завъртам очи.

– Казах нещо в тази насока.

– Знаеш, че Дейв Тони е горделив човек, нали? – настоява Брейкър. – Ако го обидиш, няма да иска да работи с теб.

– Не съм го обиждал – изкрещявам. – Опитах се да изравня нещата, нали знаете, да му покажа, че съм доста нормален човек.

И двамата ми братя изсумтват.

– Аз съм нормален човек.

Джей Пи и Брейкър се споглеждат, след което и двамата се навеждат напред, а аз знам какво предстои: класически „да го осветлим и свалим на земята“ момент. Обичат да ми ги причиняват от време на време.

– Знаеш, че те обичаме, нали? – пита Брейкър.

Започва се.

– Винаги сме насреща, когато имаш нужда от нас – добавя Джей Пи.

Прокарвам ръка по лицето си.

– Проклетие, просто давайте и да приключваме с това.

– Ти не си нормален. Ти си всичко друго, но не и нормален. Никой от нас не е. Живеем в Бевърли Хилс, постоянно ни канят на премиери и събития на знаменитости и много пъти сме

били в заглавията на клюкарската Шеста страница. При нас няма нищо нормално. Дейв Тони, ами... той е нормален.

– И защо, мамка му? – възразявам. – Защото не го канят на афърпартита на знаменитостите?

Брейкър поклаща глава.

– Не, защото е земен. Достъпен. Можеш лесно да изпиеш по една бира с него в някой бар и да не се почувстваш ни най-малко застрашен. Ти си точно обратното. Ти си... *фрапантен*.

– Не съм фрапантен.

Джей Пи кимва към часовника ми.

– Хубав „Мовадо“, нов ли е?

Свеждам поглед към него.

– Взех го миналата седмица... – Вдигам очи, за да срещна многознаещите погледи на братята си. – Не ми е позволено да харча трудно заработените си пари, така ли?

– Напротив – казва Джей Пи. – Начинът, по който живееш живота си, е напълно приемлив. Къщата, колата... часовника, всичко това си го спечелил и ти се полага, но ако искаш да стигнеш до Дейв Тони, ще трябва да минеш на различно ниво. И това не означава да се преструваш и да се обличаш под нивото си, защото той ще разбере. Той вече знае, че си фрапантен тип. Но трябва да те види в различна светлина.

– Ооо, това ми харесва – казва Брейкър. – Различна светлина. Точно от това има нужда. – Той потрива брадичката си. – Но каква би била тази светлина?

Ставам раздразнено от стола си и грабвам сакото си от мястото, където го захвърлих преди малко.

– Докато вие двамата идиоти си блъскате главите над това, аз отивам да си взема нещо за обяд.

– Само ако Тони можеше да види този момент, в който Хъксли Кейн не моли асистентката си да му донесе обяд, а като обикновен селянин тръгва по улиците на Лос Анджелис, за да се снабди сам с храната си – коментира Джей Пи.

Нахлузвам си сакото въпреки жегата навън и се насочвам към вратата, без да им обръщам внимание.

– Ще вземеш ли нещо и за нас? – провиква се Брейкър.

Въздъхвам и извиквам в отговор:

Любов от втори поглед

– Пиши ми каквото искаш от деликатесния.

– Кисели краставички. Всички проклетите кисели краставички – крещи Джей Пи, докато вървя по служебния коридор към асансьора. За щастие, вратите се отварят с плъзгане току пред мен, така че влизам, натискам бутона за лобито и се облягам на стената, пъхнал ръце в джобовете на панталона си.

Да мина на различно ниво. Дори не знам какво трябва да означава това. Аз съм бизнесмен, сключвал съм сделки с хора, с които се разбирам, но съм сключвал сделки и с хора, които абсолютно презирам. Разликата между мен и Дейв Тони е, че на мен не ми пука кой взема парите ми или на кого продавам. Бизнесът си е бизнес и ако сделката е добра, ще я приема.

Днес предложих на Дейв адски добра сделка. Ако трябва да съм честен, по-добра от това, което заслужава. И вместо да я приеме и да си стиснем ръцете, той се отпусна в офис стола си, почеса се по бузата и каза:

– Не знам. Ще трябва да го премисля.

Да го премисли.

Да премисли проклетото ми предложение.

Никой не премисля предложенията ми; приемат ги и благодарят на самия Исус Христос, че им е паднало да правят бизнес с „Кейн Ентърпрайзис“.

Едва изчаквам вратите на асансьора да се отворят, преди да мина през тях, проправям си път през оживеното фоайе и след това се отправям от офис сградата към миниатюрното деликатесно магазинче малко по-надолу по улицата. Две пресечки. Обикновено не изпращам асистентката си Карла да ми взема храна, защото това ме кара да се чувствам като задник – независимо от всичко, което хората си мислят за мен. Освен това се радвам на всяка секунда, в която съм навън и дишам чист въздух. Е, това е Ел Ей, така че „чист въздух“ е преувеличено изказване. Но ми дава време да се нулирам, преди да се върна зад бюрото и клавиатурата, откъдето управлявам нашия бизнес за милиарди долари.

Телефонът ми вибрира в джоба, но аз не си правя труда да го погледна, защото съм сигурен, че са поръчките на Джей Пи и Брейкър. Дори не знам защо им казах да ми пишат, всеки път искат едно и също. Същото като мен. Сандвич с говежди стек,

топено сирене и допълнително гъби. И кисели краставички, разбира се. Това е любимият ни сандвич. Нещо, което не ядем често, но когато отидем до деликатесния, е обичайната ни поръчка.

На тротоара има повече хора от обикновено. Лятото връхлетя Лос Анджелис, което означава, че туристите ще прииждат на рояци, автобусните обиколки ще са на максимум, а шофирането по 101-ва ще е адски кошмар. За мой късмет, живея само на трийсет минути от офиса.

Докато приближавам магазина, познат черен джип спира пред него. Когато вратата се отваря, виждам Дейв Тони – за вълка говорим – да излиза от колата. Какви са шансовете това да се случи?

Каквито и да са, изглежда, са в моя полза. Няма нищо по-добро от последващо действие, за да опиташ да подsigуриш сделката. Вероятно Джей Пи беше прав, че Дейв Тони може да промени решението си, когато ме види сам да си вземам обяда. Това определено е различно ниво.

Закопчавам сакото си и ускорявам темпото. В бизнеса никога не бива да пропускаш подобна възможност. *Никога*. Докато приближавам, съм хванат опасно неподготвен, когато виждам женска ръка да се подава от превозното средство след Дейв. Забавям ход и се фокусирам върху ръката... деликатна ръка с МНОГО голям годежен пръстен на нея.

По дяволите, Дейв е сгоден?

Предполагам, че е, тъй като държи ръката на жената. Но сгоден... проклетие, как съм го пропуснал?

Обикновено съм наясно с такива...

Мислите ми рязко прекъсват и премигвам няколко пъти, когато годеницата се обръща, предоставяйки ми изглед към тялото си в профил.

Свети... Мамка му.

Изглежда, годежът не е най-голямата изненада на деня.

Благодарение на прилепналата рокля и стройната фигура няма съмнение, че годеницата на Дейв Тони е бременна.

Дейв Тони е сгоден и с бебе на път. Как... кога?

Той махва на шофьора, затваря вратата и след това хвърля поглед назад за достатъчно дълго, за да осъществим зрителен

Любов от втори поглед

контакт. Веждите му се повдигат изненадано, след което се обръща докрай и ми махва.

– Кейн, не очаквах да те видя по улиците.

Да, никой от нас не очакваше да се видим, но няма да позволя на шока от това развитие да ме разтърси.

Време е за шоу.

Усмивкам се.

– Наслаждавам се на знойното калифорнийско слънце, докато отивам да взема обяд за мен и братята ми. – Приближавам се до него и протягам ръка. Той я разтърсва за кратко. – Това магазинче ни е любимо.

– Вярно ли? – пита изненадан Дейв. – На Ели също. Никога не съм бил, но тя ми каза, че имат най-добрите кисели краставички.

– Братята ми също са луди по киселите краставички. – Протягам ръка към годеницата му. – Ти трябва да си Ели.

– Мамка му, колко грубо от моя страна – засмива се Дейв с неудобство. – Да, това е Ели. Ели, това е Хъксли Кейн.

– За мен е удоволствие да се запознаем – казва Ели с много сладък южняшки акцент. Такъв, какъвто съм чувал и преди.

Стискам ръката ѝ и я пускам, после казвам:

– Нека предположа, от Джорджия си?

Усмивката ѝ се разширява.

– Да. Можеш да познаеш?

Да, нещата определено се нареждат в моя полза.

– Баба ми е самопровъзгласила се Прасковка от Джорджия¹. Прекарах много брутални влажни лета на нейната заградена веранда, седнал на люлеещия се стол до нейния, докато тя ми разказваше последните градски клюки.

– Наистина ли? Къде?

– В Пийчтри Сити.

Очите ѝ се разширяват от наслада. Тя притиска ръка към гърдите си.

¹ Щатът Джорджия е известен с производството на праскови, за което горещото и влажно време благоприятства. Един от символите на щата е праскова, а един от прякорите му е „Прасковеният щат“. – б. пр.